

Oog in oog met de Lijdende

In vrijwel alle rooms-katholieke kerken is een kruisweg aanwezig. In veertien staties wordt de lijdensweg van Christus geschilderd of gebeeldhouwd weergegeven, vanaf de veroordeling tot aan de graflegging. Sommige kunstenaars nemen de vrijheid om een vijftiende statie 'de Opstanding' toe te voegen.

'Het leven is een kruisweg. Het kruis van de één is zijn macht; het kruis van de ander is zijn onmacht; het kruis van de kunstenaar zijn kunst.'

De directe aanleiding voor deze sombere woorden was het in ongenade vallen van de kruisweg van Aad de Haas in het kerkje van Wahlwiller in Limburg. Er was onbegrip en afkeuring bij publiek en opdrachtgever, twijfel en eenzaamheid bij de kunstenaar. Het cliché lijkt bewaarheid: zonder lijden kan een kruisweg niet geschilderd worden.

Zelf maakte ik twee kruiswegen. Eén in krijt en één in verf. In een periode van twijfel en somberheid was het tot stand brengen van een kruisweg voor mij een expressie van wanhoop, en een expressie van verbinding met het verhaal van de lijdende Christus.

Het ging mij om de vraag: als het lijden zich aandient in je leven en je moet rouwen, door verlies van een geliefde, van werk, van gezondheid, hoe draag je dat dan zonder je zelfrespect te verliezen? Hoe vind je een eigen weg tussen onmacht en wilskracht?

De veertien staties vormen een uitnodiging aan de kijker om het eigen lijden onder ogen te zien en om zich te verbinden met het lijden in de wereld. Maar tegelijk is er ook een verborgen vertrouwen in een kruisweg; er wordt verwezen naar de lijdende Christus en naar het mysterie van Gods kracht-gevende aanwezigheid in het lijden.

Hier afgebeeld is de vierde statie: 'Jezus ontmoet zijn moeder'.

Bij het tekenen speelden de woorden van Huub Oosterhuis door mijn hoofd:

'Gij die de stom geslagen mond verstaat.'

René Rosmolen, Kruisweg, vierde statie: 'Jezus ontmoet zijn moeder' >

